

Ébert Tibor

Hiányod világokat öl

Feleségem, Éva emlékére

Süppedések

(AZ ÓSZERES)

az ószeres bezárja boltját
 lehúzza vasredőnyét
 elindul
 a véglegesség nyomaival
 megy
 belesüppedve vonzásokba
 időbe saját magába
 egymás homlokába hajló léptek
 süppedő menetelése
 emlékezik
 ószerei még hallgatóznak
 olykor kigyulladnak
 sziporkázó csillagég
 a süppedő magányban
 emlékezik és tudja
 a redőnyt nem húzza fel
 nem nyitja ki az ajtót senki...

Vércsék

vércseitatókban
 kicsi vércsék isznak
 vizük vérré válik
 halhatatlanságig
 enyém tied övé
 vércseitatókban
 kicsi vércsék isznak
 soha el nem fogynak
 vércsedáridókra

Bűn és kín

sok a bűn
és sok a kín
sok kín sok bűn
lehetséges
hogyan annyi bűn
amennyi kín
és annyi kín
amennyi bűn
lehetséges
hogyan több a bűn
mint a kín
lehetséges
hogyan több a kín
mint a bűn
egymásba kapaszkodnak
bűneid egymásba kínjaid
bűn és kín
és kín és bűn
beléd markol
el nem enged
kínban bűnben
bűnben kínban
sok a bűn
és sok a kín
sok kín sok bűn
bűn a bűnbe kapaszkodik
kín a kínba
kín a bűnbe
bűn a bűnbe
elengedhetetlenül
bűn a bűnben fogan
kínban
kín a kínban fogan
bűnben
ennyi vagy
magadat kreálva
így
bűnben kínban

Prière Évaért

hiányod világokat öl
elsüllyedő atlantisz
mikro-makrokozmosz
te vagy mindegyik helyén
fuldokló eltűnő fárosz
hanyatló kézmozdulat
szerelmem mindenem
értelmem létezésem
hangod semmiséggé torzul
lényed az egész
nincs más csak te te te
a volt a múlt jelen
mosolyodból font emlék
emlékezet egymásutánja
éva évám pótolhatatlan
pótolhatatlanok hiátusai
remény reménytelensége
reménytelenségek reménye
a megsemmisülés diadala
diadalmas megsemmisülés
maradék feltámadás pokol
hogyan pulzál az élet
miközben kettőnk egymásba
kulcsolódó árnya
te meg én
ámen

Hamu

hamupercek
 hamuórák
 hamunapok
 parázs sincs
 a tűz rég kialudt
 hamupercek
 hamuórák
 hamunapok
 nincs más mint
 hamuba elsüllyedt
 emlékek hamuidő

Epitáfium

a végtelen vége
 én vagyok
 a végtelen voltam
 emléktelen emlék
 megfagyott

Sivataglét

eltűntél mint homokszemcse a sivatagban
 olyan lettél mint a többi
 megszámlálhatatlan sivataglét
 olykor felcsap a szél
 keringőzik a magasban
 majd céltalan idegenül
 új szemcsékhez tapaszt
 nap perzsel ég vakít
 alakzatok jönnek-mennek
 lovak tevék embereket taposva
 nyomukba süppesztenek
 rád simul csillagövével
 az új hűvös borogatása
 megtalálhatlak... (?)

Rókapofa és Szulejmán

mesélni kezdtem mesélnem kellett
 s azt gondoltam meg fog halni
 rókapofa és szulejmán
 mesélnem kellett
 s azt gondoltam
 gondol-e
 gondolhat még
 valamire
 mi a halál(?)
 rókapofa rókapofa
 és szulejmán
 azt gondoltam
 nemsokára
 egyesül az ég meg a pokol
 rókapofa rókapofák
 mese mese meskete
 mesélni kell
 hallgatja-e
 hallgathatja, meghallja-e
 kábulatok örvényében
 kábulatok szentélyében
 kínszenvedése spiráljában
 a mese él a mese él
 s a mese hal
 eltávozik messze vele
 rókapofa rókapofák
 és szulejmán
 visszatolni elodázni
 a perceket azt az időt pillanatot
 a megbomló szívritmusok tobzódását
 rókapofák rókapofák
 és szulejmán
 talán csak egy belső mosoly
 röppen el az arcáról még
 a meseországba...
 százhetvenes pulzusgyökök
 rohamai kísértete

a fájdalmak vésőivel
 a fájdalom talmi remény
 reménytelenség reménye
 meg az a csönd pihe
 lüktető csend

rókapofák és szulejmán
 tegnap még kérdezte
 hogy mit csinál a szulejmán
 együgyű tévétörténet
 kezemre tette a kezét
 mese mese meskete
 mese mese mese mesék

mit csinál az a szulejmán
 rókák rókapofák
 ugrálnak körüle
 mosolya képzelet?
 morfiumos zuhanásban
 az élet katarzisában
 mit csinálhat szulejmán
 szereti izabellát
 elrabolt spanyol hercegnőt
 s rókák rókák hancúroznak
 a szulejmán izabella előtt
 mesélek mert mesélnem kell
 a mese végtelen hosszú
 s azt gondolom egy kettő egy kettő három...
 lépéseim másodpercek ájulása
 talán holnap talán még ma
 pillanatok kávéatlan kútjába hull az idő
 és elmerül
 valahova valahonnan
 innen tőlem tőled tőle
 nézem nézem és mesélek
 mi a halál? mi a halál?
 mese mese meskete
 talán ez a halál
 halálok halála
 ..... aztán mintha
 nem bizonyosan
 egészen biztosan
 kinyílik a szem
 a gödréből felemelkedve
 sose láttam sohasé így sohasé láttam ilyennek
 ilyen hatalmasnak plasztikusnak kék búzavirág búzavirágok kéksége
 valamennyi kékségnek végtelenje tengere és mennye túlvilági fény
 mintha búzavirág hold nap menny föld tengere bújt volna ki a szeméből

a kimerevedett kékség tükrében túl a meséken
 már a mese agóniájának végén rókapofa
 rókapofa rókapofák... szulejmán...

így látom utoljára
 így láttam utoljára
 óriás kék virágban.

Menetrend

(Halotti beszéd)

menetrendszerűen elindulnak és menetrendszerűen megérkeznek megérkeznek és elindulnak elindulnak és megérkeznek oda ahova kell a végállomásra elindulnak kínokkal örömökkal boldogsággal boldogtalansággal reményekkel reménytelenséggel elindulnak megérkeznek elindulnak vezeti őket az út a hegyek a tenger a nap a csillagok az est jelzések jelek nélkül az idő feszül fölöttük kiterítve a múlt jelen jövő megfellebbezhetetlenül menetrendek születéssel halállal angyalokkal ördögökkel álmokkal a cél a tökéletes menetrend a rend egyszer megáll menetrendszerűen a küszöböd előtt
isa por és hamu vogmuk

Halotti menet

Jancsi, Imre , Laci, Géza, Hazi, Roger, Jóska, Miklós, Gergő, Misi, Dezső, Vilmos, Éva Éva Éva

Micsoda defilé

Egyszer volt egy furcsa mese, arról szólt, hogy élni élni élni

Élni élni élni én

az öregkor kegyessége árvaságom repedt tapétái a magánnyal kibéelve az öntudat emlékezés létezése létezés nemlétezése vagyok lenni nélkül lenni vagyok nélkül

Volt egyszer egy furcsa mese, furcsa mese élni élni élni

Utolsó este

föltetted a brüsszeli csipketerítőt
az intarziás kisasztalra
vacsoráztunk te mindig azt kérdezted
most is mivel szolgálhatok
de te nem ettél semmit
mind tegnap tegnapelőtt én is csak
tologattam erőltettem az ételt
odaültünk a tévé elé
te a helyedre a matisse fotelbe
én a helyemre a bársonyos székbe
melynek kissé mozgott
az egyik lába
fogtuk egymás kezét hónapok óta
karjamon ujjaid
ujjaimon karod

plasztikusan kiemelkedő csontjaival
a tévében valami régi magyar film
Págerrel, Szeleczkivel, Jávorról
te szeretted ezeket a történeteket
a gyerekkorodba kerékpározástól át
egy föltámadt világba
vajon mit csinálhat most Rozoga
így hívtuk a szomszédot
biztos a füvet nyírja éjjel
neveltünk
még rám terítetted a kék pokrócot
évek óta éjjeli penzumod
lefeküdtünk te ott én itt
egymással szemben
szeretlek mondtam szeretlek mondtad
falak fogtak két befogóként
mindig is szóltunk s ez mint láthatatlan
két egymásba fogódzó végtelenbe
szálló szálló luftballon
talán a
maradandóság árvátlan közegében
talán beleálmodtuk magunkat
az áltató örökkévalóságba sebzetlen
kiegyensúlyozott pillanatok piánóiba
elaludtunk
ott ólálkodott készülődve a reggel
840 perc 8 óra a kérlelhetetlen idő
hogy szöges mancsával beledörömböljön
a világba
a kettétört élet plakátjaival
reménytelenségek lobogóival
összetorlódott a tegnapi rend
egymásra zuhant a terítő
a bútorok a fotel a kisasztal...
bimbótlan ócskavastelep

Lehetetlenség

hozd vissza őt
 a lehetetlenség
 közegein át
 hozd vissza őt
 ahol annyi sziszifosz
 görgeti követ
 hiába
 ahol annyi godot
 várja vissza istenét
 önáltatón
 hozd vissza őt
 ahol annyi a
 meddő reménytelenség
 a kifosztott remény
 ahol az istenembernek
 már sikerült az örvényből
 kiragadnia saját magát
 a gyilkos tehetetlenséget
 hozd vissza őt nekem
 a lehetetlen közegein át
 egy másodpercnyi dobbanásra

Nem értem

milyen volt a halála?
 milyen lehetett?
 értem a halált?
 mi a halál?
 milyen volt a halála?
 a száj a szem
 a szem búzavirágkéksége
 a szemöldök a homlok
 az arc az ott maradt
 beleszállott belevájódott
 örök milliányi részlet
 mozdulat mosoly
 milyen volt a halála?
 milyen lehetett?
 tudom nem tudom
 milyen volt a halál? halál?
 értem a halált?
 felnézek a mennybe

lenézek a pokolba
és kérdezek kérdezem
és feleletet várok
mi a halál?
milyen volt?
milyen lehetett?
valóság képzelet
szó szavak
agyaglábú gondolat
valami valami
nem értem a halált

Szavak

valamit suttogott nekem
önkívületében
nem értettem
már el kellett volna mennem
az audiológiára
rég szükségem lenne
hallókészülékre
nem értettem nem értettem
talán azt mondta
hogy meg fog halni
vigyázzak magamra
már nélküle
nagyon szeret
szem csukva
nem értettem
ez volt a búcsú
utolsó szavai
két óra múlva meghalt
szavai néma felkiáltójelek
titokzatosságuk örök
nem értettem nem értettem
ott lebegnek bennem
megfoghatatlanul

Karácsony

mennyből az angyal
nekem nincsenek angyalaim
összegabalyodott fények
hangok zsolozsmák zizzenések
mennyből az angyal
nekem nincsenek angyalaim
összegabalyodott az idő
szavak simogatások
elszálltak angyalaim
negyvenhat évig angyal hozta a fát
angyal te gloriózus
neked nekem
az utolsó 2013 karácsonyán
végakkordjaiként
leszedtük a fát
és összegabalyodtak a huzalok
úgy fojtogatták
a parányi lámpatesteket
mint a tengeri kígyók Laokoónt
piros sárga kék zöld
tetszhalott fények
de te kibogoztad
és helyreállt a rend
a skatulyába kerülve
a szekrény tetejére tettük
te gyorsan elrepültél
az angyalokkal
angyal lettél magad is
mennyből az angyal
összegabalyodott fények
összegabalyodott harangok
hangok
imák zsolozsmák zizzenések
összegabalyodtak a simogatások
az idő az idők
nincsen glória jászol születés csak
a magány
a karácsonyfára késeket
kínokat akasztottak
angyalok
fekete csillagokkal

Húsvét

ez az első húsvét nélküled
zöld csütörtök van
utolsó vacsora napja
megyek a getsemáne-kertbe
megyek a golgotára
hogy felfeszítsenek
hiányod kínjaival
vajon feltámadhatunk te meg én
őrvöng a létezés
a nélküliség töviskoszorúja
lelkemben
üresség ostoroz
a magány szögei kilyukasztották
kettészakadt eszméletem
ez az utolsó húsvét nélküled
a negyvenhét után amikor
resurrexit mondtuk
kiáltottuk közös feltámadásunk
zsarol a létezés
pedig már nem lehet
folytatni újra kezdenem
zsarol a létezés
hogyan vagy lehetsz
így megalázottan tehetetlenül
zsarol a létezés
megszerkeszti napod holnapod
pedig már nincs mit
már nincs miért
nincs honnan
nincs hova
zsarol a létezés
kizsarolja kínjaid
fájdalmadat
üres lyukakban tántorogsz
feleslegesen

Ézsforduló

akkor is ilyen volt
 párás felhős fél tél
 fél tavasz
 mint ma
 miközben a rojtos nap
 orgonasípjai némán kicsillognak
 a szürkeség égi egyvelegéből
 messziről halk nászinduló
 szent iván éji
 68 február
 akkor lettél enyém
 feleségem
 percek órák napok
 hetek hónapok évek
 idő idő
 egymásba kapaszkodott idő
 most vonszolom magam
 urnahelyem felé
 melléd
 időtlenül immár

Mese

elengedem
 valamennyiük kezét
 apám anyám barátaim
 szerelmem szerelmeim kezét
 és visz a folyó
 a nagy folyó
 partok mellett hidak alatt
 öreg hegyek felhők
 dombok hegyoldalak
 mellett
 arcok mosolyok
 és egy hosszú mesét
 suttog a felszín

Öregség

öregkor kegyessége
 én
 árvaságom fakult
 repedt tapétái
 a magánnyal kibélelve
 az öntudat
 emlékezés létezése
 létezés nemlétezése
 vagyok lenni nélkül
 lenni vagyok nélkül

Tobozok

mindig féltettem a lábad
 nehogy elcsússzál rajtuk
 hullanak a pikkelytestű
 barna tobozok
 nem takarítja el
 már senki
 alattuk mozdulatlan
 beborított lépteid

Találkozás

ez a messziség a mérhetetlen
 messziségek messzisége
 túl messziségeken
 messziségekkel
 messziségek ígéreteiben
 ahol a messziségek találkoznak
 mindenki és minden messzisége
 messziségek által messziségeken át
 ahol megszűnik a messziség
 a messziségek igazságával
 valahol vége van a messziségnek
 találkozunk

Minek

(Allegro furioso)

minek élni
csak félni félni
zsugorodva
félni élni
reményekkel
imádkozni
és hazudni
minek élni
élni élni félni
álmodozva
önáltató szózatokkal
önmagába visszatérő
reményekbe kapaszkodni
remény spiráljában
félni félni félni
minek élni
imádkozni és hazudni
kegyelemért esedezni
poklok tűzhányóján
mennyek kapujában
ördögökkel angyalokkal
elkárhozva elátkozva
sziszifoszi végtelenül
minek minek élni

Becsapott idő

romok roncs romok
becsapott az idő
becsaptak a napok
pedig palotákat építettem
szentélyeket konstruáltam
tereket tornyokat
romok roncs romok
hittem a szépség
földi vágy akarat időtlenül
de becsapott az idő
becsaptak a napok
becsaptak a szavak
becsapott az ég a föld
leonardónál leonardóbbnak
képzelttem magam
romok roncs romok
roncs romok roncs
s a lét s a lét a létezés
romok roncs romok
építettem palotákat
szentélyeket konstruáltam
s hittem a szép
vágy akarat időtlenül
leonardónál leonardóbbnak
képzelttem magam
roncs romok roncs
s én a széplelkű kíváncsi lót
állok mozdulatlanul
gondolkodom emlékezem
las vegason szodomán és gomorrán
mert becsapott az idő
becsaptak a napok szavak
pokol ég föld
romok roncs romok
roncs romok roncs
(minden érték hatalom)

Sakálok

sakálok üvöltének
 hangjuk tökéletes
 hangjuk originális
 hangjuk sakáli
 lehet hogy nekem üvöltöznek
 azért mert vagyok itt vagyok
 én arra a kicsi sakálra
 gondolok a lyoni állatkertben
 aki csak némán nézett nézett
 negyven évvel ezelőtt
 és csönd volt
 áthatolhatatlan

Találkozás

találkozunk
 találkoznunk kell
 vársz
 mint a lyoni repülőtéren
 találkozunk
 találkoznunk kell
 vársz
 sokszor
 oly sokszor
 mindig
 találkozunk
 mint a lyoni repülőtéren
 találkozunk
 sokszor
 vársz
 oly sokszor
 találkozunk
 vársz
 mindig
 találkozunk
 találkoznunk kell
 kiöntötték az időt
 elcsurog az időnk
 felszívják a rögök
 habzsolja a mélység
 találkozunk
 mint a lyoni repülőtéren

Ararát

bárkám sose ér a hegyre
de elképzelem
fehér madarait
csicsergésükkel
búgásukkal
s megnyugszom
reményeimmel

VÍZ VÍZ VÍZ

víz víz víz
halott idő
halott eső
csurog át a tájon
víz víz víz

Dr. Kovács Ágotának ajánlva

Ébert Yvonne

Remény és elmenet

Ezt a levelet Pumának írtam

„Pumának... én is írtam valamit... 2014. március 21-én este 19:35-kor Neked
Apu, Róla, Babukáról”

2014. január 25-én, szombat délután bementem, bementünk együtt Pumával a János-kórházba, a sebészeti intenzív osztályra – én először – Babukát meglátogatni. Félttem, nagyon félttem. Beengedtek hozzám... A nővérke nagyon kedves és készséges volt. Hát, megláttam... csövek... huzalok... a hasán tasak, hátul a monitor... nem tudom leírni, amit akkor éreztem... az eddig mindig büszke nő, aki még akkor is nő volt, amikor már nagyon beteg volt, felöltözött szépen, minden hétvégén, amikor vittem az ebédet, aki kikelt az ágyából és jött felém... és aki karácsonykor a kedvenc ételemet készítette el... én mindig a büszke nőt láttam... most egy összetöpörödött anyóka feküdt ott, a haja megnőtt, hosszú fehér haját – még két évvel ezelőtt én festettem be – gondolom, a nővérke öszszefogta, nagy és hosszú copfja volt... nekem tetszett.